

UZNESENIE PREDSEDU SÚDNEHO DVORA

z 13. januára 2009*

V spojených veciach C-512/07 P(R) a C-15/08 P(R),

ktorých predmetom sú dve odvolania podľa článku 57 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora, zaregistrované kanceláriou Súdneho dvora 22. novembra 2007 a 16. januára 2008,

Achille Occhetto, bydliskom v Ríme (Taliansko), v zastúpení: P. De Caterini a F. Paola, avvocati, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

a

Európsky parlament, v zastúpení: H. Krück, N. Lorenz a L. Visaggio, splnomocnení zástupcovia,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Beniamino Donnici, bydliskom v Castrolibere (Taliansko), v zastúpení: M. Sanino, G. M. Roberti, I. Perego a P. Salvatore, avvocati,

* Jazyk konania: taliančina.

žalobca v prvostupňovom konaní,

Talianska republika, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

PREDESDA SÚDNEHO DVORA,

po vypočutí generálneho advokáta M. Poiaresa Madura,

vydal toto

Uznesenie

- ¹ Svojimi odvolaniami sa pán A. Occhetto a Európsky parlament domáhajú zrušenia uznesenia Súdu prvého stupňa Európskych spoločností, Donnici/Parlament (T-215/07 R, Zb. s. II-4673, ďalej len „napadnuté uznesenie“) týkajúce sa predbežného opatrenia z 15. novembra 2007, ktorým Súd prvého stupňa nariadil odklad vykonateľnosti rozhodnutia Európskeho parlamentu z 24. mája 2007, ktorým sa preskúmalo osvedčenie o zvolení za poslanca pána Donnicioho [2007/2121(REG), ďalej len „sporné rozhodnutie“].

- 2 Keďže vyššie uvedené odvolania svojím predmetom úzko súvisia, je vhodné ich na účely tohto uznesenia v súlade s článkom 43 rokovacieho poriadku spojiť.

Právny rámec

Akt z roku 1976

- 3 Články 6 až 8, 12 a článok 13 ods. 3 Aktu o priamych a všeobecných voľbách poslancov Európskeho parlamentu, pripojeného k rozhodnutiu 76/787/ESUO, EHS, Euratom z 20. septembra 1976 (Ú. v. ES L 278, s. 1), zmeneného, doplneného a prečíslovaného rozhodnutím Rady 2002/772/ES, Euratom z 25. júna 2002 a z 23. septembra 2002 (Ú. v. ES L 283, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 137, ďalej len „akt z roku 1976“), stanovujú:

„Článok 6

1. Členovia Európskeho parlamentu hlasujú jednotlivo a osobne. Pri výkone svojho mandátu nie sú viazaní žiadnymi pokynmi ani príkazmi.

2. Členovia Európskeho parlamentu požívajú výsady a imunity, ktoré im prináležia podľa Protokolu z 8. apríla 1965 o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev.

Článok 7

1. Funkcia člena Európskeho parlamentu je nezlučiteľná s funkciou:

- člena vlády členského štátu,
- člena Komisie Európskych spoločenstiev,
- sudcu, generálneho advokáta alebo tajomníka Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo Súdu prvého stupňa,
- člena Rady guvernérov Európskej centrálnej banky,
- člena Dvora audítorov Európskych spoločenstiev,
- ombudsmana Európskych spoločenstiev,
- člena Hospodárskeho a sociálneho výboru Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu,

- člena výborov alebo orgánov vytvorených na základe alebo podľa zmlúv o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu na účely hospodárenia s prostriedkami Spoločenstva alebo stálej a priamej funkcie v riadiacej správe,

- člena správnej rady, riadiaceho výboru alebo zamestnanca Európskej investičnej banky,

- činného úradníka alebo zamestnanca orgánov Európskych spoločenstiev alebo k nim pripojených špecializovaných subjektov alebo Európskej centrálnej banky.

2. Od volieb do Európskeho parlamentu v roku 2004 je funkcia člena Európskeho parlamentu nezlučiteľná s funkciou poslanca národného parlamentu.

Ako výnimka z tohto pravidla a bez toho, aby bolo dotknuté uplatňovanie odseku 3:

- poslanci Írskeho národného parlamentu, ktorí sú volení do Európskeho parlamentu v nasledujúcich voľbách, môžu vykonávať dvojité mandát až do nových volieb do Írskeho národného parlamentu, pričom odvtedy sa bude uplatňovať prvý pododsek tohto odseku,

- poslanci Parlamentu Spojeného kráľovstva, ktorí sú zároveň členmi Európskeho parlamentu počas päťročného obdobia, predchádzajúceho voľbám do Európskeho

parlamentu v roku 2004, môžu vykonávať dvojité mandát až do volieb do Európskeho parlamentu v roku 2009, keď sa uplatní prvý pododsek tohto odseku.

...

Článok 8

S výhradou ustanovení tohto aktu sa volebný postup v každom členskom štáte spravuje jeho vnútroštátnymi predpismi.

Týmito vnútroštátnymi predpismi, ktoré môžu v prípade potreby zohľadniť osobitú situáciu v členských štátoch, nesmie byť dotknutá podstata pomerného volebného systému.

...

Článok 12

Európsky parlament overuje mandáty svojich členov. Na tento účel berie na vedomie členskými štátmi oficiálne vyhlásené výsledky a rozhoduje v sporoch, ktoré prípadne vzniknú na základe ustanovení tohto aktu, s výnimkou ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje.

Článok 13

...

3. Ak právny predpis členského štátu výslovne požaduje odňatie mandátu člena Európskeho parlamentu, tento mandát skončí v súlade s týmito právnymi predpismi. Príslušné orgány o tom informujú Európsky parlament.“ [*neoficiálny preklad*]

Rokovací poriadok Európskeho parlamentu

- ⁴ Článok 3 a článok 4 ods. 3 a 9 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu znejú takto:

„Článok 3

Preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca

1. Po voľbách do Európskeho parlamentu predseda požiada príslušné orgány členských štátov, aby Parlamentu bezodkladne oznámili mená zvolených poslancov, ktorí tak

budú môcť zaujať svoje miesta v Parlamente s účinnosťou od otvorenia prvej schôdze po voľbách.

Predseda zároveň upozorní tieto orgány na príslušné ustanovenia aktu z 20. septembra 1976 a požiada ich, aby urobili potrebné opatrenia na zabránenie akejkoľvek nezlučiteľnosti funkcií s funkciou poslanca Európskeho parlamentu.

2. Každý poslanec, o zvolení ktorého bol Parlament informovaný, podá predtým ako zaujme miesto v Parlamente písomné vyhlásenie, že nevykonáva žiadnu funkciu nezlučiteľnú s funkciou poslanca Európskeho parlamentu v zmysle článku 7 ods. 1 a 2 [aktu z roku 1976]. Toto vyhlásenie sa podáva po voľbách podľa možnosti do šiestich dní pred ustanovujúcou schôdzou Parlamentu. Kým nebudú osvedčenia o zvolení za poslanca preskúmané, alebo do rozhodnutia v akomkoľvek spore a za predpokladu, že poslanec už predtým podpísal hore uvedené písomné vyhlásenie, zaujme miesto v Parlamente a jeho orgánoch a požíva všetky práva s tým spojené.

Ak sa na základe skutočností preukázateľných z verejne prístupných zdrojov zistí, že poslanec vykonáva funkciu, ktorá je nezlučiteľná s funkciou poslanca Európskeho parlamentu v zmysle článku 7 ods. 1 alebo 2 aktu z 20. septembra 1976, Parlament na základe oznámenia svojho predsedu potvrdí uvoľnenie mandátu.

3. Na základe správy príslušného výboru Parlament bezodkladne preskúma osvedčenia o zvolení za poslanca a rozhodne o overení platnosti voľby každého novozvoleného poslanca a tiež o všetkých sporoch, ktoré mu boli postúpené podľa ustanovení [aktu z roku 1976], s výnimkou tých, ktoré sa zakladajú na vnútroštátnych právnych predpisoch upravujúcich voľby.

4. Podkladom pre správu výboru je úradné oznámenie každého členského štátu o celkových výsledkoch volieb s menami zvolených kandidátov a prípadných náhradníkov, v poradí podľa výsledkov volieb.

Platnosť voľby poslanca nie je možné potvrdiť, pokiaľ neboli urobené písomné vyhlásenia požadované podľa tohto článku a prílohy I k rokovaciemu poriadku.

Na základe správy výboru môže Parlament kedykoľvek rozhodnúť prípadné spory o platnosti voľby poslanca.

5. V prípade, že je poslanec menovaný v dôsledku odstúpenia kandidátov nachádzajúcich sa na tom istom zozname, výbor zodpovedný za preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca zabezpečí, aby sa tieto odstúpenia uskutočnili v súlade s [aktom z roku 1976] a článkom 4 ods. 3 tohto rokovacieho poriadku.

6. Výbor zabezpečí, aby orgány členských štátov alebo Európskej únie bezodkladne oznámili Európskemu parlamentu každú informáciu, ktorá by mohla ovplyvniť výkon povinností poslanca Európskeho parlamentu alebo poradie náhradníkov, s uvedením dátumu účinnosti, ak ide o menovanie poslanca.

Ak príslušné orgány členských štátov začnú konanie, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca, predseda ich požiada, aby ho pravidelne informovali o priebehu konania. Predseda pridelí vec príslušnému výboru. Na základe návrhu tohto výboru môže Parlament prijať stanovisko k danej záležitosti.

Článok 4

Trvanie poslaneckého mandátu

...

3. Poslanec, ktorý sa vzdáva mandátu, oznámi túto skutočnosť predsedovi. Zároveň uvedie dátum, kedy vzdanie sa mandátu nadobúda účinnosť, a ktorý nesmie byť neskôr ako tri mesiace po oznámení. Toto oznámenie má formu úradného záznamu spísaného v prítomnosti generálneho tajomníka alebo jeho zástupcu, overeného ich podpismi a podpisom dotknutého poslanca. Záznam sa okamžite predloží príslušnému výboru, ktorý ho zaradí do programu prvej schôdze nasledujúcej po predložení.

Ak podľa príslušného výboru nie je vzdanie sa mandátu v súlade s [aktom z roku 1976], informuje v tomto zmysle Parlament, ktorý môže rozhodnúť, či potvrdí uvoľnenie mandátu alebo nie.

V opačnom prípade sa uvoľnenie mandátu potvrdí s účinnosťou od dátumu uvedeného poslancom v úradnom zázname. Parlament o tejto veci nehlasuje.

...

9. Parlament si vyhradzuje právo vyhlásiť preskúmaný mandát za neplatný alebo nepotvrdiť uvoľnenie mandátu, ak sa zdá, že prijatie alebo zánik mandátu sa zakladajú na vecných nepresnostiach alebo neplatnom súhlase.“

Štatút poslancov Európskeho parlamentu

- 5 Podľa odôvodnenia č. 4 rozhodnutia Európskeho parlamentu 2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ L 262, s. 1, ďalej len „štatút poslancov“), „sloboda a nezávislosť poslancov, ktoré sú upravené v článku 2 a nie sú uvedené v žiadnom ustanovení primárneho práva, by mali byť upravené právnymi predpismi. Záväzky, ktoré poslanci vykonali s cieľom vzdať sa mandátu v danom čase, alebo ‚bianco‘ vyhlásenia o ich úmysle vzdať sa mandátu v bližšie neurčenom čase, ktoré môžu politické strany použiť podľa uváženia, sa považujú za nezlučiteľné so slobodou a nezávislosťou poslanca, a preto by nemali byť právne záväzné“.
- 6 Okrem toho odôvodnenie č. 5 štatútu poslancov stanovuje, že článok 3 ods. 1 uvedeného štatútu nadväzuje na znenie článku 6 ods. 1 aktu z roku 1976.
- 7 Napokon článku 2 a 30 štatútu poslancov stanovujú:

„Článok 2

1. Poslanci sú slobodní a nezávislí.

2. Dohody o vzdaní sa mandátu poslanca v priebehu alebo na konci volebného obdobia sú neplatné.

...

Článok 30

Tento štatút nadobúda účinnosť prvým dňom volebného obdobia Európskeho parlamentu, ktoré sa začne v roku 2009.“

Skutkové okolnosti

8 V napadnutom uznesení boli skutkové okolnosti sporu opísané takto:

„6 Beniamino Donnici kandidoval vo voľbách do Európskeho parlamentu, ktoré sa konali 12. a 13. júna 2004, na spoločnej kandidátskej listine Società Civile Di Pietro — Occhetto. Kandidátska listina získala dve kreslá, jedno vo volebnom obvode Južné Taliansko a druhé vo volebnom obvode Severozápadné Taliansko. Pán Di Pietro sa ako víťaz v oboch obvodoch rozhodol pre volebný obvod Južné Taliansko.

- 7 Pán A. Occhetto sa vzhľadom na počet hlasov získaných v oboch volebných obvodoch umiestnil na volebných zoznamoch ako druhý v poradí, pričom predstihol [pána Donniciho] vo volebnom obvode Južné Taliansko a G. Chiesu v obvode Severozápadné Taliansko. Keďže pán Di Pietro sa rozhodol pre mandát za volebný obvod Južné Taliansko, pán Occhetto mal byť vyhlásený za zvoleného za volebný obvod Severozápadné Taliansko. Písomným vyhlásením podpísaným pred notárom 6. júla 2004 a doručeným 7. júla 2004 na Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (Štátny volebný úrad pre Európsky parlament pri talianskom Kasačnom súde, ďalej len ‚taliansky volebný úrad‘) sa však pán Occhetto, ktorý v tom čase pôsobil ako senátor v talianskom parlamente, ‚neodvolateľne‘ vzdal mandátu poslanca Európskeho parlamentu za jeden i druhý volebný obvod.
- 8 V nadväznosti na toto vzdanie sa zaslal 12. novembra 2004 taliansky volebný úrad Parlamentu oficiálne výsledky volieb do Európskeho parlamentu spolu so zoznamom zvolených kandidátov a ich náhradníkov. Taliansky volebný úrad vyhlásil za zvolených G. Chiesu za volebný obvod Severozápadné Taliansko a Di Pietra za volebný obvod Južné Taliansko, takže [pán Donnici] sa v poslednom menovanom obvode ocitol na mieste prvého nezvoleného kandidáta.
- 9 V parlamentných voľbách, ktoré sa konali v Taliansku 9. a 10. apríla 2006, bol pán Di Pietro zvolený za poslanca talianskeho parlamentu a s účinnosťou od 28. apríla 2006 sa rozhodol pre vnútroštátny mandát. Keďže táto funkcia je podľa článku 7 ods. 2 aktu z roku 1976 nezlučiteľná s funkciou člena Parlamentu, Parlament konštatoval uvoľnenie mandátu 27. apríla 2006 s účinnosťou od nasledujúceho dňa a informoval o tom Taliansku republiku.
- 10 Vyhlásením z 27. apríla 2006 zaslaným talianskemu volebnému úradu vzal pán Occhetto vzdanie sa mandátu zo 7. júla 2004 späť a vyjadril ‚svoju vôľu nastúpiť ako prvý nezvolený kandidát za volebný obvod [Južné Taliansko] na miesto [pána Di] Pietra, pričom akýkoľvek iný v minulosti urobený prejav vôle sa má považovať za

neplatný, neúčinný a v každom prípade odvolaný..., a v tomto ohľade je každopádne nevyhnutné zohľadniť vôľu vyjadrenú v deň vyhlásenia zvolených kandidátov'.

- 11 V nadväznosti na toto vyhlásenie vyhlásil taliansky volebný úrad 8. mája 2006 pána Occhetta za zvoleného člena Parlamentu.

- 12 Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Krajský správny súd v Laziu, Taliansko) rozsudkom z 21. júla 2006 zamietol ako nedôvodnú žalobu o neplatnosť tohto vyhlásenia podanú [pánom Donnicim]. Tribunale amministrativo regionale del Lazio v podstate usúdil, že odstúpenie pána Occhetta 7. júla 2004 súvisiace s vyhlásením mien zvolených poslancov sa nemôže považovať za vzdanie sa miesta v poradí na povolebnom zozname. V odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že vôľa voličov sa musí rešpektovať a do volebných výsledkov sa nesmie zasahovať a toto odstúpenie nemá právny účinok, pokiaľ ide o prijatie prípadných aktov týkajúcich sa nahradenia v prípade nezlučiteľnosti, straty mandátu, nespôsobilosti alebo odstúpenia od vymenovania alebo mandátu zo strany oficiálne oprávnených osôb a že tým kandidát, ktorý sa vzdal miesta, na ktoré bol zvolený, má právo — v prípade, ak platia podmienky týkajúce sa nahradenia — odvolať svoje odstúpenie a miesto, na ktorom mal byť nahradený, obsadiť.

- 13 [Pán Donnici] spochybnil ustanovenie pána Occhetta za poslanca Parlamentu namiesto pána Di Pietra aj pred samotným Parlamentom. Námietkou sa zaoberal parlamentný výbor pre právne veci na svojom zasadnutí 21. júna 2006. Po tom, čo v súlade s článkom 12 aktu z roku 1976 výbor pre právne veci konštatoval neprípustnosť tejto námietky z dôvodu, že jej právnym základom je taliansky volebný zákon, Parlamentu jednomyselne odporučil, aby sa s účinnosťou od 8. mája 2006 potvrdil mandát pána Occhetta. Dňa 3. júla 2006 Parlament mandát pána Occhetta osvedčil.

14 Konečným rozsudkom zo 6. decembra 2006, ktorý má právoplatnosť rozhodnutej veci, vyhovel Consiglio di Stato (Štátna rada) odvolaniu [pána Donniciho] proti vyššie uvedenému rozsudku Tribunale amministrativo regionale del Lazio, tento rozsudok zmenil a zrušil ustanovenie pána Occhetta za člena Európskeho parlamentu, ktoré uskutočnil taliansky volebný úrad 8. mája 2006. Consiglio di Stato po prvé usúdil, že rozlišovaniu medzi vzdaním sa zvolenia a vzdaním sa umiestnenia v poradí chýba logická súvislosť, pretože zvolenie je dôsledkom umiestnenia v poradí a vzdanie sa zvolenia vedie k tomu, že dotknutá osoba je z poradia vyňatá so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Po druhé Consiglio di Stato usúdil, že si tvrdenie, že vzdanie sa zvolenia je na účely náhradníctva neúčinné a že kandidát, ktorý sa vzdá funkcie poslanca Európskeho parlamentu, má právo svoje vzdanie sa prehodnotiť, ak má dôjsť k nahradeniu, protirečí. Napokon Consiglio di Stato po tretie usúdil, že vzdanie sa zvolenia je neodvolateľným vyhlásením, pokiaľ ho príslušný orgán či úrad, ktorému je zaslané, vezme na vedomie, a v dôsledku toho dochádza k zmene pôvodného poradia zostaveného volebným úradom.

15 Dňa 29. marca 2007 taliansky volebný úrad vzal vyššie uvedený rozsudok Consiglio di Stato na vedomie a vyhlásil [pána Donniciho] za člena Parlamentu za volebný obvod Južné Taliansko, čím zrušil mandát pána Occhetta.

16 Toto vyhlásenie bolo zaslané Parlamentu, ktorý ho vzal na vedomie v zápisnici z plenárneho zasadania z 23. apríla 2007, v nasledujúcom znení:

,Príslušné talianske orgány oznámili, že vyhlásenie o zvolení [pána Occhetta] bolo zrušené a že mandát, ktorý sa takto uvoľnil, bol pridelený [pánovi Donnicipu]. Parlament vzal toto rozhodnutie na vedomie s účinnosťou od 29. marca 2007.

...

Podľa článku 3 ods. 2 [Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu] zaujme... [pán Donnici]... miesto v Európskom parlamente a jeho orgánoch a [požíva] všetky práva s tým spojené, kým nebudú preskúmané osvedčenia o [jeho] zvolení za poslanca, alebo do rozhodnutia v akomkoľvek spore za predpokladu, že vopred [predložil] vyhlásenie o tom, že [nevykonáva] žiadnu funkciu nezlučiteľnú s funkciou poslanca Európskeho parlamentu.'

17 Medzitým pán Occhetto listom z 5. apríla 2007, doplneným poznámkou zo 14. apríla 2007, vzniesol námietku a požiadal Parlament, aby mu potvrdil mandát a zároveň neosvedčil mandát pána Donniciho. Sporným rozhodnutím prijatým na základe správy výboru pre právne veci z 22. mája 2007 (A6-0198/2007) vyhlásil Parlament mandát poslanca Parlamentu zastávaný pánom Donnicim, o ktorého zvolení informovali vnútroštátne orgány, za neplatný a potvrdil platnosť mandátu A. Occhetta. Parlament zároveň poveril svojho predsedu, aby toto uznesenie zaslal príslušnému vnútroštátnemu orgánu, [pánovi Donnicimu] a pánovi Occhettovi.“

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnuté uznesenie

- 9 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. júna 2007 podal pán Donnici v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia. Samostatným podaním podal aj návrh na prijatie predbežného opatrenia, aby získal odklad výkonu tohto rozhodnutia.

- 10 Pánovi Occhettovi a Talianskej republike bol povolený vstup do konania ako vedľajších účastníkov konania, na podporu návrhov Európskeho parlamentu, resp. pána Donniciho.
- 11 Na podporu svojej žaloby o neplatnosť podal pán Donnici dva žalobné dôvody. Na jednej strane tvrdil, že prijatím sporného rozhodnutia Parlament porušil pravidlá a zásady, ktoré upravujú jeho právomoc vo veci preskúmania osvedčení o zvolení svojich členov. Na druhej strane spochybnil adekvátnosť odôvodnenia tohto rozhodnutia.
- 12 V napadnutom uznesení sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení uskutočnil preskúmanie *prima facie* dôvodnosti žalobných dôvodov uvádzaných pánom Donnicim na podporu jeho žaloby o neplatnosť na účely určenia, či je splnená podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris*. Na účely tohto preskúmania konštatoval, že žalobný dôvod nepríslušnosti Parlamentu prijať sporné rozhodnutie predstavuje vážnu výhradu a nie je možné ju odmietnuť bez hlbšieho preskúmania, ktoré môže uskutočniť iba príslušný vnútroštátny súd rozhodujúci vo veci samej. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení dospel k záveru, že táto podmienka v tomto prípade bola splnená.
- 13 Následne sa sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení, ktorý uskutočnil preskúmanie, domnieval, že požadovaný odklad výkonu bol potrebný na účely zabrániť vážnym a neodstrániteľným škodám na záujmoch pána Donniciho, najmä pri zohľadnení časovo obmedzeného trvania mandátu člena Parlamentu a nemožnosti pána Donniciho pokračovať vo výkone svojho mandátu, ktorý vyplýva z napadnutého rozhodnutia.
- 14 Napokon sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení uskutočnil vázanie daných záujmov a konštatoval, že s ohľadom na očividnú rovnosť osobitných a bezprostredných záujmov pánov Donniciho a Occhetta je potrebné zohľadniť všeobecnejšie záujmy. Takže pri zdôraznení najmä záujmu Talianskej republiky, na dodržiavaní jej legislatívy vo volebných veciach Parlamentom, ako aj serióznym a vážnym

charakter tvrdení pána Donniciho viedli k záveru, že podmienky nariadenia odkladu výkonu sporného rozhodnutia boli splnené, a v tomto zmysle sa vyhovel návrhu pána Donniciho.

Návrhy účastníkov konania

- 15 Svojimi odvolaniami sa pán Occhetto a Parlament domáhajú zrušenia napadnutého uznesenia. Na podporu svojich odvolaní uvádzajú dôvody, ktoré sa opierajú o nesprávne posúdenie *fumus boni iuris*, ako aj o nesprávne posúdenie nevyhnutnosti a váženia daných záujmov.
- 16 Pán Donnici a talianska vláda navrhujú zamietnuť odvolania. Odvolanie pána Occhetta je podľa pána Donniciho potrebné zamietnuť ako neprípustné.

O odvolaní

O prípustnosti odvolania pána Occhetta

- 17 Podľa tvrdenia pána Donniciho sa odvolanie pána Occhetta zdá byť v podstate založené na téze, podľa ktorej vzdanie sa poslaneckého mandátu v prejednávanej veci má vadu vôle, takže má za následok neplatnosť tohto vzdania sa, čo mal Parlament určiť v štádiu preskúmania osvedčení o zvolení. Podľa pána Donniciho sa pán Occhetto neodvolal na existenciu vady vôle ani pred vnútroštátnymi súdmi, ani pred sudcom Spoločenstva príslušným rozhodovať o predbežných opatreniach. Z toho vyplýva, že odvolanie pána

Occhetta sa vlastne opiera o skutočnosti, ktorých sa prvýkrát dovoľáva v tomto konaní o odvolaní. Okrem toho overenie okolností, od ktorých by mohla závisieť existencia vady vôle, by znamenalo zisťovanie a posudzovanie skutkových okolností, čo je v štádiu konania o odvolaní vylúčené. Z týchto dôvodov pán Donnici navrhuje, aby sa odvolanie pána Occhetta zamietlo ako neprípustné.

18 V tomto ohľade je potrebné konštatovať, že v rámci svojho odvolania predkladá pán Occhetto niekoľko úvah, ktoré sa týkajú platnosti jeho vzdania sa mandátu poslanca a existencie vady vôle, nič to nemení na skutočnosti, že toto odvolanie sa zakladá na súbore dôvodov, ktoré vychádzajú jednak z nesprávneho výkladu ustanovení aktu z roku 1976 a jednak z nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o naliehavosť a váženie dotknutých záujmov.

19 Za týchto okolností je potrebné vychádzať z prípustnosti odvolania pána Occhetta.

O dôvodoch vychádzajúcich z nesprávneho posúdenia fumus boni iuris

20 Na potrebné preskúmanie *fumus boni iuris* sudcom rozhodujúcim o nariadení predbežných opatrení uvádzajú odvolatelia tri odvolacie dôvody opierajúce sa o:

— nesprávny výklad článku 12 aktu z roku 1976, pokiaľ ide o rozsah overovacích právomocí Parlamentu,

- nesprávny výklad článku 6 aktu z roku 1976 a jeho rozsah pôsobnosti, ako aj porušenie článku 3 dodatkového protokolu č. 1 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), a

- právny omyl, ako aj rozporné odôvodnenie, pokiaľ ide o určenie dosahov údajnej nezákonnosti rozhodnutia talianskych orgánov o spornom rozhodnutí.

O dôvode vychádzajúcom z nesprávneho posúdenia článku 12 aktu z roku 1976

— Tvrdenia odvolateľov

21 Tým, že sa sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach domnieval, že Parlament v zmysle článku 12 aktu z roku 1976 musí iba brať na vedomie volebné výsledky vyhlásené príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a že súčasne nemá zásadnú právomoc dohliadať na to, či členské štáty zachovávajú právo Spoločenstva, podľa pána Occhetta a Parlamentu nesprávne vyložil toto ustanovenie, a to tak z hľadiska jeho znenia, ako aj z hľadiska jeho všeobecného kontextu.

22 Pokiaľ v súlade s článkom 12 aktu z roku 1976 musí Parlament iba „brať na vedomie“ výsledky overovania uskutočňovaného vnútroštátnymi orgánmi na základe práva členských štátov, nič to nemení na skutočnosti, že je nositeľom autonómnej overovacej právomoci na základe noriem práva Spoločenstva. Čo sa týka postupu, ktorým sa ustanovuje inštitúcia Spoločenstva, ide o normu na úrovni Spoločenstva, ktorá nemá za cieľ harmonizáciu vnútroštátnych postupov, ale zakotvenie minimálneho štandardu umožňujúceho predchádzať skresleniam vyplývajúcim z rozdielov medzi vnútroštát-

nymi postupmi. V tomto zmysle dáva článok 12 aktu z roku 1976 Parlamentu právomoc rozhodovať o sporoch na základe ustanovení tohto aktu. Táto právomoc sa musí nevyhnutne vykonávať nielen na základe doslovného obsahu uvedeného aktu, ale aj na základe všeobecných zásad, o ktoré sa tento akt aj ako celok opiera.

23 Preto v rozpore s tým, z čoho vychádzal sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach, úlohou druhej vety článku 12 aktu z roku 1976 nie je obmedziť právomoc Parlamentu, ale udávať dva spôsoby, podľa ktorých sa uskutočňuje výkon tejto právomoci. Hoci sa teda Parlament musí, pokiaľ ide o overovanie uskutočňované v rámci vnútroštátneho práva, obmedziť na to, že toto overovanie vezme na vedomie, má plnú overovaciu právomoc v rámci práva Spoločenstva.

24 Na podporu tohto výkladu článku 12 aktu z roku 1976 sa po prvé odvolatelia dovolávajú článku 8 uvedeného aktu, ktorý podľa nich potvrdzuje túto dvojstupňovú konštrukciu overovacej právomoci Parlamentu. Tým, že toto ustanovenie upravuje skutočnosť, že volebný postup „sa v každom členskom štáte spravuje jeho vnútroštátnymi predpismi“, avšak s „výhradou ustanovení tohto aktu“, udáva dva parametre, na základe ktorých sa overovacia právomoc vykonáva.

25 Po druhé v rámci Parlamentu existuje inštitucionálna prax, ktorá jednoznačne preukazuje tendenciu Parlamentu uskutočňovať preskúmanie osvedčenia o zvolení jeho členov podľa hľadísk Spoločenstva.

- 26 Na jednej strane túto prax má preukázať správa výboru pre rokovací poriadok, preskúmanie osvedčení o zvolení a imunity o zmene článkov 7 a 8 rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu týkajúcich sa preskúvania osvedčení o zvolení a trvania poslaneckého mandátu (A3-0166/94), ide o články zodpovedajúce článkom 3 a 4 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu v platnom znení.
- 27 Na druhej strane žalobcovia zdôrazňujú, že podľa článku 2 uznesenia Parlamentu o námietkach voči platnosti poslaneckých mandátov v súvislosti so „systémom turniketov“ (Ú. v. EŠ C 68, s. 31) Parlament potvrdzuje, že sťažnosti na platnosť mandátov nových členov alebo napadnutie platnosti už overených mandátov na základe výhrad právnej povahy proti systému turniketov sú nedôvodné. V každom prípade bolo zbytočné zavádzať zložitý systém overovania, konštruovaný na dvoch úrovniach, na vnútroštátnej úrovni a úrovni Spoločenstva, keby sa následne úroveň Spoločenstva nemala uplatňovať a keby mal Parlament pri výkone svojej overovacej právomoci iba brať na vedomie výsledky vyhlásené na vnútroštátnej úrovni.
- 28 Po tretie rozsudky Súdneho dvora zo 7. júla 2005, Le Pen/Parlament (C-208/03 P, Zb. s. I-6051), a Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2003, Le Pen/Parlament (T-353/00, Zb. s. II-1729), z ktorých vychádzal sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach, nepredstavujú relevantné súdne precedensy vo vzťahu k podstate sporu. Vec, v ktorej boli vydané tieto dva rozsudky, sa totiž týkala platnosti rozhodnutia, ktorým Parlament vzal na vedomie rozhodnutie vnútroštátnych orgánov o ukončení poslaneckého mandátu dotknutej osoby, a preto patrí do rozsahu pôsobnosti článku 13 ods. 2 aktu z roku 1976, a nie jeho článku 12. V každom prípade priebeh tejto veci preukazuje, že vymedzenie právomoci Parlamentu v prípade zániku poslaneckého mandátu je zložitá otázka, ktorú nie je možné posudzovať v rámci konania o nariadení predbežných opatrení.

— Posúdenie

- 29 Najprv treba uviesť, že tento dôvod vyvoláva otázku o rozsahu overovacích právomocí, ktorými disponuje Parlament v zmysle článku 12 aktu z roku 1976. Pri posudzovaní, či sa sudca príslušný rozhodovať o nariadení predbežných opatrení opiera o nesprávny výklad tohto ustanovenia, a teda o nesprávne posúdenie rozsahu týchto právomocí, je potrebné preskúmať tak znenie uvedeného ustanovenia, ako aj jeho všeobecný kontext.
- 30 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 12 aktu z roku 1976 výslovne upravuje, že Parlament jednak musí „brať na vedomie“ výsledky úradne vyhlásené členským štátom a jednak môže o prípadných sporoch rozhodovať iba „na základe ustanovení [tohto] aktu“, a to „s výnimkou ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje“.
- 31 Z toho vyplýva, že znenie článku 12 aktu z roku 1976 sa na prvý pohľad javí tak, že svedčí v prospech restriktívneho výkladu tohto ustanovenia. V rozpore s tým, čo tvrdia odvolatelia, je v tomto ohľade už citovaný rozsudok Súdneho dvora vo veci Le Pen/Parlament, o ktorý sa opiera sudca príslušný rozhodovať o nariadení predbežných opatrení, osobitne relevantný. Použitie výrazu „brať na vedomie“ v súvislosti s aktom z roku 1976 sa v tomto rozsudku vyložilo tak, že znamená úplnú absenciu posúdenia Parlamentu v danej oblasti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora Le Pen/Parlament, už citovaný, bod 50).
- 32 Okrem toho, pokiaľ ide o overovanie poverovacích listín členov Parlamentu, článok 12 aktu z roku 1976 a článok 3 ods. 3 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu zverujú Parlamentu právomoc rozhodovať o platnosti mandátu každého z jeho novozvolených členov, ako aj o sporoch, ktoré by mohli vzniknúť na základe ustanovení aktu z roku 1976, avšak jednak „s výnimkou ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje“, a jednak „s výnimkou [sporov] ktoré sa zakladajú na vnútroštátnych právnych predpisoch upravujúcich voľby“. Tieto výnimky tak rovnako jasne poukazujú na skutočnosť, že Parlament nemá všeobecnú právomoc vydávať

rozhodnutia o zákonnosti vnútroštátnych volebných predpisov z pohľadu práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora Le Pen/Parlament, bod 51).

33 Navyše nie je možné prijať argument, podľa ktorého by takýto výklad článku 12 aktu z roku 1976 mal za následok, že právomoci, ktoré podľa tohto článku patria Parlamentu, by strácali zmysel. Ako totiž správne pripomenul sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení, Parlament má plnú právomoc rozhodnúť v rámci tohto článku o postavení zvoleného kandidáta, ktorý zastáva jednu z funkcií nezlučiteľných s postavením člena Parlamentu vymenovaných v článku 7 aktu z roku 1976.

34 Nakoniec, pokiaľ ide o prax inštitúcie, na ktorú sa odvoláva Parlament, a to nezávisle od otázky, či je jednostranná prax inštitúcie Spoločenstva sama osebe spôsobilá zaviazat Súdny dvor pri výklade ustanovení Zmluvy ES alebo sekundárneho práva Spoločenstva, je stačí zdôrazniť, že prvky, ktorých sa dovoľáva v tomto zmysle Parlament, čiže správa parlamentného výboru pre rokovací poriadok, preskúmanie osvedčení o zvolení a imunity Parlamentu z roku 1994 a uznesenie z roku 1983, v nijakom prípade nepostačujú na to, aby dostatočne potvrdili existenciu ustálenej inštitucionálnej praxe.

35 Na základe týchto úvah je potrebné dospieť k záveru, že sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení sa nedopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o výklad článku 12 aktu z roku 1976.

36 Uvedený dôvod sa preto musí zamietnuť ako nedôvodný.

O odvolacom dôvode vychádzajúcom z nesprávneho výkladu článku 6 aktu z roku 1976

37 Druhým odvolacím dôvodom sa odvolatelia domáhajú určenia, že sa sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení sa dopustil právneho omylu, ktorý spočíval v tom, že vychádzal z toho, že článok 6 aktu z roku 1976 zveruje Parlamentu právomoc zabezpečiť slobodný výkon parlamentného mandátu výlučne členom Parlamentu, ktorí sú vo funkcii. Slobodný výkon mandátu by tak bol zaistený iba vo vzťahu k dohodám, ktoré majú dopad na výkon parlamentného mandátu, ale nie vo vzťahu k dohodám, ktoré úplne zabraňujú výkonu mandátu zodpovedajúceho vôli voličov.

38 Za predpokladu, z ktorého vychádzajú odvolatelia, že predmetom právnej úpravy článku 6 aktu z roku 1976 je ochrana slobody konania členov Parlamentu, by bolo nerozumné obmedziť jeho pôsobnosť iba na tých členov Parlamentu, ktorí vykonávajú funkciu, odvolatelia uprednostňujú teleologický výklad článku 6. Podľa nich výklad tohto ustanovenia vo svetle jeho cieľa by mal dospieť k rovnakému použitiu tohto ustanovenia, teda že sa uplatní aj na kandidátov umiestnených oficiálne v povolebnom poradí, pretože títo kandidáti potencionálne tvoria Parlament.

39 V tomto kontexte predstavuje podľa odvolateľov článok 6 aktu z roku 1976, ktorý požaduje nezávislosť poslancov a upravuje zákaz imperatívneho mandátu, všeobecnú zásadu kogentného charakteru smerujúcu k zabezpečeniu riadneho fungovania Parlamentu. Odkaz na „ustanovenia tohto aktu“ uvedené v článku 12 aktu z roku 1976 sa teda musí nevyhnutne týkať všeobecných zásad, o ktoré sa tento akt opiera a ktoré sú inherentné riadnemu vykonaniu preskúmania osvedčení o zvolení Parlamentom. Tieto zásady vyplývajúce najmä z článku 6 uvedeného protokolu sú vlastne dôsledkom základnej zásady uvedenej v článku 3 dodatkového protokolu č. 1 k EDLP, ktorý má imperatívnu povahu a podľa ktorého sú zmluvné štáty povinné organizovať slobodné voľby „za podmienok, ktoré zabezpečia slobodné vyjadrenie názoru ľudí pri voľbe zákonodarného zboru“.

- 40 Na podporu takéhoto výkladu článku 6 aktu z roku 1976 sa odvolatelia na jednej strane dovolávajú článku 2 štatútu poslancov, ktorý doposiaľ nenadobudol účinnosť a ktorý predstavuje kodifikáciu normatívneho obsahu tohto článku 6, a teda aktuálneho stavu práva Spoločenstva v tejto oblasti. Na druhej strane poukazujú na ustanovenia článku 3 ods. 5, článku 4 ods. 3 a článku 9 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu s tým, že sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach mal prihliadnuť na tieto ustanovenia na účely výkladu článku 6 aktu z roku 1976, čo by ho priviedlo k záveru, že zásady zakotvené v článku 6 sa týkajú aj situácií, ktoré môžu ovplyvniť zloženie Parlamentu.
- 41 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že znenie článku 6 aktu z roku 1976, ako správne určil sudca príslušný rozhodovať o nariadení predbežných opatrení, sa výslovne týka „členov Európskeho parlamentu“. Uvedený článok okrem toho uvádza výsadu hlasovať, ktorú majú títo členovia a ktorú pre jej povahu nemožno spájať s postavením kandidáta, ktorý bol úradne vyhlásený na základe povolebného umiestnenia.
- 42 Je zaiste pravda, že výklad ustanovení práva Spoločenstva by vo všeobecnosti nemal spočívať na striktnom nasledovaní jeho znenia bez akéhokoľvek zohľadnenia jeho kontextu a jeho účelu. Bez ohľadu na to, či by použitie takejto výkladovej metódy mohlo v prejednávanej veci viesť k výkladu *contra legem*, treba konštatovať, že prvky, ktorých sa v tomto zmysle dovolávajú odvolatelia, nemohli viesť k záveru, že by výklad článku 6 aktu z roku 1976 zo strany sudcu rozhodujúceho o nariadení predbežných opatrení bol zjavne nesprávny.
- 43 Po prvé, aj za predpokladu, že článok 6 aktu z roku 1976 vychádza z určitých všeobecných zásad, najmä z článku 3 dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP, nič to nemení na skutočnosti, že potom predstavuje ich veľmi konkrétny výraz. Z toho vyplýva, že uvedený článok 6 nemôže sám osebe založiť všeobecnú právomoc Parlamentu pri posudzovaní zákonnosti volebných postupov v členských štátoch z hľadiska všetkých týchto zásad a z hľadiska EDĽP.

44 Po druhé, pokiaľ ide o článok 2 štatútu poslancov, je dôležité upozorniť na skutočnosť, že odôvodnenie č. 4 tohto štatútu upravuje, že „sloboda a nezávislosť poslancov, ktoré sú upravené v článku 2 [tohto štatútu]... by mali byť upravené právnymi predpismi“, lebo „nie sú uvedené v žiadnom ustanovení primárneho práva“. Tieto formulácie v spojení s odôvodnením č. 5 uvedeného štatútu, ktorý upravuje, že článok 3 ods. 1 tohto štatútu v celku preberá ustanovenie článku 6 ods. 1 aktu z roku 1976, predstavujú *prima facie* jasné indície, že článok 2 štatútu poslancov nie je kodifikáciou uvedeného článku 6.

45 Po tretie sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach sa správne domnieval, že v súlade so zásadou hierarchie noriem nemôžu ustanovenia Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu pripustiť odchýlky od ustanovení aktu z roku 1976. Uvedený rokovací poriadok je totiž vnútorným organizačným aktom, ktorý nemôže Parlamentu poskytovať právomoci, ktoré mu nie sú výslovne priznané normatívnym právnym aktom, v tomto prípade aktom z roku 1976 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. októbra 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, Zb. s. I-7929, bod 38). Z toho vyplýva, že prinajmenšom v rámci prieskumu existencie *fumus boni iuris* sa práve ustanovenia Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu musia vykladať vo svetle znenia a ducha ustanovení aktu z roku 1976, a nie naopak.

46 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že napadnuté uznesenie nie je postihnuté zjavnou vadou spočívajúcou na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o výklad článku 6 aktu z roku 1976.

47 Aj tento dôvod sa preto musí zamietnuť ako nedôvodný.

O dôvode vychádzajúcom z nesprávneho odôvodnenia, pokiaľ ide o dopad namietanej nezákonnosti rozhodnutia talianskeho volebného úradu, ktorým bol pán Donnici vyhlásený za člena Parlamentu, na rozhodnutie Parlamentu o preskúmaní osvedčenia o zvolení pána Donniciho

- 48 Pokiaľ ide o posúdenie vplyvu namietanej nezákonnosti rozhodnutia talianskeho volebného úradu, ktorým bol pán Donnici vyhlásený za člena Parlamentu, na rozhodnutie Parlamentu o preskúmaní osvedčenia o zvolení pána Donniciho, je odôvodnenie napadnutého uznesenia nesprávne a vnútorne rozporné. Parlament si predovšetkým myslí, že na to, aby sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach vyvrátil jeho tvrdenie, podľa ktorého by rozhodnutie o preskúmaní osvedčenia o zvolení bolo samo osebe nezákonné, ak by sa opieralo o nezákonný vnútroštátny akt, sa uvedený sudca opieral o irelevantné súdne precedensy, totiž o rozsudok Súdneho dvora z 3. decembra 1992, *Oleificio Borelli/Komisia* (C-97/91, Zb. s. I-6313, body 10 až 12), a o uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 21. mája 2007, *Kronberger/Parlament* (T-18/07 R, Zb. s. II-50, body 38 až 40), namiesto toho, aby vzal do úvahy rozsudok z 18. decembra 2007, *Švédsko/Komisia* (C-64/05 P, Zb. s. I-11389).
- 49 Podľa názoru Parlamentu sporným rozhodnutím uvedený súd odmietol potvrdiť platnosť mandátu osoby určenej vnútroštátnymi orgánmi, a to z dôvodu, že toto rozhodnutie odporuje zásade voľného mandátu, pričom ide o normu, ktorá sa svojím znením týka Parlamentu a zakladá mu kontrolnú právomoc. Bolo by absurdné pripustiť, aby na jednej strane vnútroštátne súdne a správne orgány mali povinnosť uplatniť právo Spoločenstva s tým, že prípadne nepoužijú vnútroštátne normy odporujúce právu Spoločenstva, a na druhej strane, aby Parlament takú právomoc nemal.
- 50 V tomto ohľade treba pripomenúť, že v už citovanom rozsudku *Oleificio Borelli/Komisia*, týkajúcom sa najmä výkladu článku 13 ods. 3 nariadenia (EHS) Rady č. 355/77 z 15. februára 1977 o spoločnom postupe na zlepšenie spracovateľských a odbytových podmienok poľnohospodárskych produktov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 51, s. 1), sa Súdny dvor domnieval, že určitý projekt môže získať pomoc od Európskeho

poľnohospodárskeho vyrovnávacieho a záručného fondu len vtedy, pokiaľ k nemu vydá kladné stanovisko členský štát, na ktorého území sa má projekt uskutočniť, a že teda v prípade záporného stanoviska nemôže Komisia ani pokračovať v prieskume projektu v súlade s pravidlami stanovenými týmto nariadením, ani *a fortiori* kontrolovať zákonnosť takto vydaného stanoviska. Súdny dvor v tejto súvislosti dospel k záveru, že vady, ktorými je toto stanovisko prípadne postihnuté, nemôžu v nijakom prípade ovplyvniť platnosť rozhodnutia, ktorým Komisia zamietá požadovanú pomoc (rozsudok Oleificio Borelli/Komisia, už citovaný, body 11 a 12).

51 Vychádzajúc z tejto judikatúry, sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach sa domnieval, že pokiaľ rozhodovací postup na úrovni Spoločenstva zahŕňa vydanie vnútroštátneho aktu a pokiaľ s ohľadom na delbu právomocí v danej oblasti tento akt zaväzuje rozhodujúcu inštitúciu Spoločenstva takým spôsobom, že určuje, aké rozhodnutie má byť prijaté na úrovni Spoločenstva, nemôžu prípadné vady, ktorými vnútroštátny akt trpí, v nijakom prípade ovplyvniť platnosť rozhodnutí tohto orgánu Spoločenstva. Takéto ponaučenie pritom jasne vyplýva z bodov 10 až 12 už citovaného rozsudku Oleificio Borelli/Komisia a je relevantný aj v prejednávanej veci, a to predovšetkým, ak sa zohľadní delba právomocí, ako vyplýva z článku 12 aktu z roku 1976.

52 Naopak, v bode 93 už citovaného rozsudku Švédsko/Komisia, ktorý sa týka výkladu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. EÚ L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), Súdny dvor spresnil, že účelom článku 4 ods. 5 tohto nariadenia nie je zaviesť delbu medzi dvoma právomocami, čiže medzi právomocou vnútroštátnou a právomocou Spoločenstva, ktoré by mali odlišné ciele, ale že toto ustanovenie zavádza rozhodovací proces, ktorého jediným účelom je určiť, či na základe jednej z hmotnoprávných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 až 3 tohto nariadenia sa má odoprieť prístup k dokumentu, pričom ide o rozhodovací proces, na ktorom sa zúčastňuje tak inštitúcia Spoločenstva, ako aj dotknutý členský štát.

- 53 Z toho plynie, že s odvolaním sa na tento posledný uvedený rozsudok Parlament tvrdí, že článok 12 aktu z roku 1976 nestanovuje delbu právomocí medzi vnútroštátnymi orgánmi a Parlamentom a ani výkon týchto právomocí v rámci samostatných postupov, ale jediný rozhodovací postup, na ktorom sa zúčastňuje tak Parlament, ako aj vnútroštátne orgány. Na základe toho, čo bolo uvedené v bodoch 29 až 34 tohto uznesenia, však o taký prípad na prvý pohľad nejde.
- 54 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné dospieť k záveru, že napadnuté uznesenie netrpí vadou v odôvodnení, ak ide o dopad namietanej nezákonnosti rozhodnutia talianskeho volebného úradu, ktorým bol pán Donnici vyhlásený za člena Parlamentu, na rozhodnutie Parlamentu o preskúmaní osvedčenia o zvolení pána Donniciho.
- 55 Aj tento dôvod sa preto musí zamietnuť ako nedôvodný.

O dôvode vyplývajúcom z nesprávneho posúdenia naliehavosti

- 56 Parlament tvrdí, že posúdenie naliehavosti, ktoré sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení vykonal, je postihnuté vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení, a to preto, lebo sa opiera výlučne o prípadnú ujmu, ktorú by pán Donnici utrpel, bez zohľadnenia prípadnej ujmy spôsobenej na politickom zastupovaní. Podľa názoru Parlamentu, keby nedošlo k odkladu vykonateľnosti sporného rozhodnutia, kreslo obsadené dotknutým poslancom by aj naďalej bolo obsadené osobou s tou istou politickou orientáciou, akú má pán Donnici. Z toho podľa názoru Parlamentu vyplýva, že záujem posledného uvedeného nemôže odôvodniť nariadenie odkladu výkonu sporného rozhodnutia z hľadiska politického zastupovania.

57 V tomto zmysle stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry účelom konania o nariadení predbežného opatrenia je zaručenie úplnej účinnosti rozsudku vo veci samej. Na dosiahnutie tohto cieľa treba, aby boli požadované opatrenia neodkladné v tom zmysle, že na to, aby sa zabránilo závažnej a nenapraviteľnej škode na záujmoch navrhovateľa, je nevyhnutné, aby boli vyhlásené a aby ich účinky nastali už pred rozhodnutím vo veci samej [uznesenie predsedu Súdneho dvora z 25. marca 1999, Willeme/Komisia, C-65/99 P(R), Zb. s. I-1857, bod 62].

58 Z toho vyplýva, že na posúdenie naliehavosti požadovaných opatrení musel sudca príslušný rozhodovať o nariadení predbežných opatrení zohľadňovať iba záujmy odvolateľa a najmä existenciu nebezpečenstva vážnej a nenapraviteľnej škody a nezohľadňovať ďalšie všeobecné skutočnosti, ako je v prejednávanej veci kontinuita politického zastupovania, teda skutočnosti, ktoré však môžu byť v prejednanom prípade zohľadnené v rámci zvažovania dotknutých záujmov.

59 Z toho vyplýva, že dôvod Parlamentu týkajúci sa posúdenia naliehavosti musí byť rovnako zamietnutý ako nedôvodný.

O dôvode vychádzajúcom z nesprávneho právneho posúdenia v rámci zvažovania záujmov

60 V rámci posledného dôvodu odvolateľa tvrdia, že sa sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zvažoval dotknuté záujmy. Na podporu tohto dôvodu uvádzajú tri námietky.

- 61 Po prvé odvolatelia sa domnievajú, že sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení sa dopustil omylu v posudzovaní, keď považoval záujmy pána Donniciho a Occhetto za rovnocenné. Týmto krokom nezohľadnil následky faktu, že pán Occhetto získal viac preferenčných hlasov, a preto mal prednostný záujem v porovnaní so záujmami pána Donniciho, pokiaľ ide o výkon parlamentného mandátu.
- 62 Po druhé sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení nezohľadnil verejný záujem na zabezpečení maximálnej úrovne politickej legitimity Parlamentu, ktorá sa zakladá na všeobecnom volebnom práve. Naopak, zohľadnenie verejného záujmu by muselo viesť sudcu rozhodujúceho o nariadení predbežných opatrení k zamietnutiu odkladu výkonu sporného rozhodnutia, a to vzhľadom na to, že následkom takéhoto opatrenia bude, že do parlamentných lavíc zasadne osoba, ktorá získala menej hlasov, a rovnako zníženie politickej legitimity Parlamentu. V každom prípade aj za predpokladu rozhodnutia vo veci samej v prospech pána Donniciho by zamietnutie odkladu výkonu sporného rozhodnutia nespôsobil vznik nenapraviteľnej škody, keďže počas obdobia plynúceho medzi rozhodnutím o nariadení predbežných opatrení a rozhodnutím vo veci samej by do týchto lavíc zasadla osoba lepšie legitimovaná voľbou ľudu.
- 63 Po tretie odvolatelia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie trpí právnou vadou, keďže sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení použil *fumus boni iuris* na posúdenie existencie naliehavosti a prednosti záujmov pána Donniciho. V konečnom dôsledku, hoci sa zdá, že judikatúra pripúšťa možnosť určitého vzájomného zastúpenia medzi prvkom *fumus boni iuris* a prvkom naliehavosti, podľa nich to nič nemení na skutočnosti, že prítomnosť iba jedného z oboch prvkov nepostačuje na úplné nahradenie druhého.
- 64 Podľa odvolateľov mal sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení v prejednávacom prípade dospieť k záveru o úplnej neexistencii naliehavosti. V tejto súvislosti sa odvolávajú na uznesenie predsedu Súdneho dvora z 31. júla 2003, Le Pen/

Parlament [C-208/03 P(R), Zb. s. I-7939, bod 106], kde dospel k záveru, že v rámci zvažovania rozhodujúcich záujmov musí sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení preskúmať, či by prípadné zrušenie sporného rozhodnutia, ktoré by uskutočnil súd rozhodujúci o veci samej, umožnilo obrátiť situáciu vyplývajúcu z okamžitého výkonu tohto aktu a naopak, či by odklad výkonu tohto aktu bol povahy spôsobilej predstavovať prekážku úplnej účinnosti v prípade, že by sa žaloba vo veci samej zamietla. Ak by sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení v prejednávanej veci uskutočnil druhú časť tohto hodnotenia, musel by dospieť k záveru, že odklad výkonu sporného rozhodnutia nemôže byť prekážkou úplnej účinnosti tohto rozhodnutia v prípade, že by sa žaloba o neplatnosť zamietla. Z toho vyplýva, že existencia prvku naliehavosti je v prejednávanej veci úplne nedostatočná.

65 Z tohto hľadiska treba uviesť, že sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení najprv konštatoval, že v prípade zrušenia sporného rozhodnutia súdom rozhodujúcim vo veci samej by ujma, ktorú by utrpel pán Donnici, keby nedošlo k odkladu vykonateľnosti tohto rozhodnutia, bola nenapraviteľná, a potom prikročil k zväženiu dotknutých záujmov, keď najprv vyzdvihol záujem pána Occhetta na výkone sporného rozhodnutia, čo so sebou nesie zachovanie jeho mandátu. Ak hrozí, že vykonanie sporného rozhodnutia spôsobí pánovi Donnycinu nenapraviteľnú ujmu, existuje podľa sudcu rozhodujúceho o nariadení predbežných opatrení rovnaké nebezpečenstvo aj vo vzťahu k pánovi Occhettovi, ak sa návrhu na odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia vyhovie, a to preto, lebo je pravdepodobné, že prípadný zamietavý rozsudok vo veci samej bude vydaný až potom, keď uplynie podstatná časť mandátu, ktorý mu ešte ostáva, alebo dokonca tento mandát celý.

66 Po tom, čo sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení dospel k záveru, že osobitné a bezprostredné záujmy pánov Donnicioho i Occhetta sú rovnocenné, pokračoval vo svojej argumentácii tak, že vzal do úvahy všeobecnejšie záujmy, ktoré za takýchto okolností vykazujú zvláštnu dôležitosť. Domnieval sa, že ak je nesporné, že Talianska republika má záujem na tom, aby jej legislatíva vo volebných veciach bola rešpektovaná Parlamentom, Parlament má zase všeobecný záujem na zachovaní svojich rozhodnutí. Myslel si však, že žiadny z týchto záujmov nemôže pri zvažovaní dotknutých záujmov prevládať.

- 67 Až keď určil túto rovnosť medzi dotknutými všeobecnými aj osobitnými záujmami, vzal sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach do úvahy závažnú povahu dôvodov, ktorých sa dovoľáva pán Donnici na pripustenie existencie *fumus boni iuris*, opierajúc sa v tomto ohľade o ustálenú judikatúru, a síce o uznesenia predsedu Súdneho dvora z 23. februára 2001, Rakúsko/Rada (C-445/00 R, Zb. s. I-1461, bod 110); z 11. apríla 2002, NDC Health/IMS Health a Komisia [C-481/01 P(R), Zb. s. I-3401, bod 63], ako aj Le Pen/Parlament (už citovaný, bod 110).
- 68 Treba konštatovať, že tvrdenia uvádzané odvolateľmi nie sú spôsobilé spochybniť toto posúdenie sudcu príslušného rozhodovať o predbežných opatreniach.
- 69 V tomto zmysle je dôležité po prvé upozorniť na skutočnosť, že zvažovanie predmetných záujmov, ku ktorému sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach prikočil, ho viedlo k určeniu rovnosti medzi osobitnými záujmami pána Donniciho a pána Occhetta. Táto rovnosť záujmov pritom nemôže znamenať nedostatok naliehavosti. Nebezpečenstvo nenapraviteľnej ujmy, jediné kritérium na posudzovanie naliehavosti, je naopak v prejednávanej veci jasne prítomné tak na strane pána Donniciho, ako aj v prípade prijatia návrhu na odklad vykonateľnosti na strane pána Occhetta.
- 70 Po druhé v rozpore s tým, čo tvrdia odvolatelia, posúdil sudca príslušný rozhodovať o predbežných opatreniach všeobecnejšie záujmy Parlamentu, najmä jeho záujem na zachovaní jeho rozhodnutia. No namiesto toho, aby tieto záujmy zohľadnil izolovane, správne ich zväžil so záujmami Talianskej republiky spočívajúcimi v tom, aby jej legislatíva vo volebných veciach bola zo strany Parlamentu rešpektovaná. Rovnako je to, aj pokiaľ ide o politickú legitimitu Parlamentu a jeho záujem na tom, aby v jeho laviciach sedel kandidát, ktorý získal najviac hlasov. Aj keď nie je možné prítomnosť takýchto záujmov spochybniť, nemožno ignorovať ani záujem Talianskej republiky na tom, aby v Európskom parlamente zasadali talianski poslanci zvolení v súlade s vnútroštátnymi volebnými postupmi a vyhlásení za poslancov jedným z najvyšších súdov tohto členského štátu.

- 71 Odvolací dôvod odvolateľov, ktorý vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia v rámci zvažovania dotknutých záujmov, sa preto tiež musí zamietnuť ako nedôvodný.
- 72 V súhrne z uvedeného vyplýva, že odvolania je potrebné zamietnuť.

O trovách

- 73 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže pán Donnici navrhol zaviazat' odvolateľov na náhradu trov konania a odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené ich zaviazat' na náhradu trov konania, ktoré vznikli pánovi Donnicimu.

Z týchto dôvodov predseda Súdneho dvora nariadil:

- 1. Odvolania sa zamietajú.**
- 2. Pán Occhetto a Európsky parlament sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli pánovi Donnicimu.**

Podpisy